

"หวานเป็นลม-ขมเป็นยา" เป็นคำสอนซึ่งผู้ใหญ่ยุคก่อน ๆ เคยกล่าวไว้ หากนำมาตีความเพื่อหวังเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งซึ่งกันว่าจะพบว่า แง่คิดดังกล่าวหาใช่เพียงสิ่งซึ่งคนรุ่นก่อนผู้ถือรากฐานการศึกษาจากประสบการณ์ที่ลึกซึ้งซึ่งนำมาใช้เป็นแง่คิดเท่านั้น หากยังเป็น**"สังขารชีวิตและสังคม"** ซึ่งถ้าแต่ละคนไม่ตกอยู่ในสภาพที่**"ขาดสติ"** ย่อมนำมาใช้ได้ทุกยุคสมัย และเชื่อมั่นว่าน่าจะนำวิถีสู่การแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เพื่อหวังสร้างสรรค์อย่างได้ผลจริงจัง ซึ่งน่าจะถือเป็นความปรารถนาของทุกคนผู้มีส่วนร่วมอยู่ในสังคม

มาถึงขั้นคนที่กล้าให้ยาขมจากเจตนาดีที่มีความจริงใจจะลดน้อยลงไปเรื่อย ๆ แม้ในเรื่องการอวยพรปีใหม่ คุณแล้วครู้สึกไม่ได้ว่ามีกาให้ของหวานตามกระแสนไปเรื่อย ๆ ซึ่งจริง ๆ แล้ว เท่าที่ผ่านพ้นมา เราแต่ละคนแทบจะมองไม่เห็น ว่าพรเหล่านั้นได้ทำให้เกิดอะไรในทางสร้างสรรค์อย่างแท้จริงบ้าง ส่วนใหญ่จะยิ่งหลงตามกันไปเรื่อย ๆ อีกทั้งพบว่ามีการนำเอาสิ่งซึ่งเป็นพิษเป็นภัยแฝงเข้าไว้ไม่มากนักน้อย ในที่สุดกว่าจะรู้ว่าพรเหล่านั้นคือสิ่งหลอกลวง ก็คงเจ็บตัวเจ็บใจไปตาม ๆ กัน

ณ โอกาสนี้จึงใคร่ขอพรปีใหม่ในลักษณะที่อาจเรียกว่า**"เคินทวนกระแส"** มาเสนอให้คิดกันดูบ้าง และยังเชื่อว่าพรซึ่งแต่ละคนพึงได้รับจากเรื่องนี้จะเป็นของจริง แม้ที่แรก ๆ บางคนอาจไม่เข้าใจแถมเกิดความรู้ต่อต้าน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากหลักการซึ่งจะนำมากล่าวหาใช่เป็นของบุคคลใดบุคคลหนึ่งไม่ แต่เป็นสังขารตังนั้นแม้ว่าวันนี้ยังไม่ถึง แต่วันใดวันหนึ่งข้างหน้า หลังจากภัยมาถึงตัวย่อมรู้สึกรู้ได้

๗ บัณฑิตกาลเวลาซึ่งให้โอกาสแก่ชีวิตแต่ละคนตลอดมา ก็ผ่านพ้นมาอีกรอบหนึ่งของวัฏจักรการเปลี่ยนแปลงอันถือเป็นธรรมชาติของโลก โศภที่มีเหตุมีผลสัมพันธ์อยู่กับวิถีชีวิตแต่ละคน ดังเช่นที่เป็นมาแล้วปีแล้วปีเล่า ซึ่งแน่นอนที่สุดว่า น่าจะมีผลเตือนสติให้แต่ละคนซึ่งเกิดมานานพอสมควร ได้รู้สึกตัวและสำรวจตนเองว่า การใช้โอกาสนำสิ่งต่าง ๆ ทั้งจากธรรมชาติของเพื่อนมนุษย์ผู้ซึ่งชีวิตยังคงอยู่ในสภาพดีด้อยกว่าตน และธรรมชาติบนพื้นฐานสิ่งอื่นไม่ว่าจะเป็นต้นไม้หรือสัตว์แม้สิ่งซึ่งปรากฏอยู่ในเนื้อหาพื้นดิน มาสนองประโยชน์ส่วนตนอย่างปราศจากความรับผิดชอบอันควรมิอยู่ในจิตสำนึก

ในช่วงต้น ๆ ของชีวิตผู้เขียนเท่าที่ผ่านพ้นมาพอสมควรแล้ว เสียงซึ่งยังคงก้องอยู่ในหู จากคนรุ่นก่อนที่มักกล่าวเตือนสติเป็นครั้งคราวว่า **"อย่าทำตัวเป็นคนหน้าใหญ่ใจโคเกินเหตุและผล"** เพื่อหวังให้แต่ละคนผู้ซึ่งกำลังเติบโตยิ่งขึ้น สามารถดำรงชีวิตต่อไปได้อย่างมั่นคงสืบไปจนกระทั่งถึงลูกหลานหลาน อีกทั้งหลักเดียวกันนี้ น่าจะนำมาใช้อย่างได้ผลจริงจังกับการบริหารสังคมด้วย

ดังนั้น เราแต่ละคนจึงน่าจะเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งว่า การทำตัวเป็นคนหน้าใหญ่ใจโคเกินก็คือ การแสดงความรู้สึกออกมาในลักษณะอวดอ้างว่าฉันเป็นคนเก่งหรืออีกนัยหนึ่งก็คือนิสัยอยากเด่นอยากดัง หรือที่เรียกกันว่า **"จมไม่ลง"** แม้มีการอ้างว่า**"ต้องการชื่อเสียง"** จริง ๆ แล้วก็คือวิถีทางที่นำไปสู่การสูญเสียจากรากฐาน ทำให้ต้องสูญเสียสมดุลของสิ่งต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งสัมพันธ์อยู่กับชีวิตประจำวันอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น

จากพื้นฐานโครงสร้างดังกล่าวเท่าที่เป็นมาแล้ว เราจะเห็นความจริงซึ่งปรากฏออกมาชัดเจนยิ่งขึ้นว่า ในสังคมนี้ ขาดการพิจารณาที่รากฐานตัวเอง จึงมีแนวโน้มมุ่งไปให้ความสำคัญเสมือนสิ่งซึ่งเรีกกันว่า**"คัมภีร์"** และเชิดชูอยู่กับสิ่งที่มีชื่อ**"ระกำโลก หรือนานาชาติ"** เข้าไปเกี่ยวข้อง หากจัดกันเองโดยที่ไม่มีชื่อดังกล่าว ก็มีการยกตัวเองขึ้นมา แต่หลังจากปฏิบัติแล้วกลับสะท้อนให้เห็นภาพว่า**"ด้านในกลวง"** ทำให้กลุ่มคนซึ่งจ้องฉกฉวยโอกาสอยู่แล้ว มองเห็นช่องทางเข้าไปแอบแฝงแสวงประโยชน์ส่วนตนเป็นธรรมชาติได้ไม่ยาก

ในรอบปีที่ผ่านมาแม้เพียงปีเดียว คนซึ่งพอมีสติหลงเหลืออยู่บ้างคงเห็นสังขารได้ว่า อย่างน้อยก็มี

กิจกรรมซึ่งทำให้ได้โอกาสแสดงออกเพื่อหวังยกย่องตัวเองในระดับชาติแม้นานาชาติ ซึ่งกระทำกันอย่างสนุกสนาน โดยที่ต้องลงทุนมหาศาล ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ ภาคเอกชน หรือแม้บุคคล ทั้ง ๆ ที่ปัจจุบันเศรษฐกิจบ้านเมืองกำลังอยู่ในภาวะย่ำแย่ยิ่งคนยากจน : แม้เมื่อไม่กี่วันมานี้ก็มีรายงานจากสื่อมวลชนว่าประเทศชาติต้องขาดดุลการค้านับเป็นแสนล้าน

**แต่ธรรมชาติของภาวะลุ่มลุ่ม มันก็ทำให้มีการปกปิดตัวเอง จึงมองไม่เห็นปัญหาซึ่งปรากฏอยู่ในพื้นฐานดัง
ไว้กล่าวแล้ว**

อนึ่ง สังคมนักได้ชี้ไว้ชัดเจนว่า ชื่อเสียงก็ดี เกียรติยศก็ดี แม้ความเด่นความดังก็ดี หากได้มาเองตาม กระแสอันเป็นธรรมชาติ โดยที่ตนไม่มุ่งมั่นจากรากฐานความอยากเพื่อให้ได้มา ย่อมถือเป็นเรื่องปกติวิสัย แต่ถ้า เป็นเพราะความอยากที่จะให้ได้มา แม้อยากมีชื่อเสียง ย่อมขัดกันกับหลักธรรมอย่างชัดเจนจึงคาดการณ์ได้ว่า ถ้า แต่ละคนและเป็นคนส่วนใหญ่ มีจิตใจตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ยิ่งชีวิตกำลังเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ ย่อมมีโอกาสนำตัวและ สังคมไปสู่ภาวะล่มจมในที่สุดไม่ว่า เร็วหรือช้า

และเรื่องทีกล่าวมานี้ หากมีเหตุมีผลเชื่อมโยงถึงเยาวชนด้วย ย่อมถือว่ามีการถ่ายทอดกระแสสู่ชนรุ่นหลัง ทำให้คาดการณ์ได้ว่า นี่เป็นส่วนหนึ่งซึ่งสารภาพความจริงที่สะท้อนให้เห็นสังคมนักได้ชัดแจ้งของวิถีการเปลี่ยนแปลงของสังคม และชาติบ้านเมือง แต่หากมองที่วิถีจัดการเรียนรู้มีอยู่ในรากฐานมนุษย์เป็นธรรมชาติ ก็อาจกล่าวได้ว่าคือครูที่ เตือนสติได้อย่างดี สำหรับบุคคลผู้ซึ่งใกล้แล้วที่จะถึงจุดมองเห็นได้ก่อนคนอื่น

ในช่วงซึ่งปีเก่ากำลังจากไปโดยมีปีใหม่เข้ามาแทนที่ จึงใคร่ขอโอกาสสวดยพรให้แต่ละคนซึ่งใช้ชีวิตร่วมอยู่ใน สังคมเดียวกัน โดยที่อาจเป็นปีซึ่งช่วยให้เกิดสติทำให้เห็นสังคมนักได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และหวนมาปรับทั้งความคิด และนิสัยซึ่งเคยเอาแต่มุ่งเน้นมองไปข้างหน้าด้านเดียว ให้สามารถหวนกลับมาทบทวนและเข้าถึงความจริงได้ ส่วนผู้ที่ยังมองไม่เห็นและเข้าไม่ถึง ก็คงถือเป็นธรรมชาติ ซึ่งพึงต้องปล่อยไปจนกว่าจะมีโอกาสเรียนรู้จากสิ่งที่ หนักหนากว่าเก่า

พรปีใหม่จึงเป็นสิ่งที่ให้กันไม่ได้ ยิ่งอยู่ท่ามกลางกระแสสังคมซึ่งปรากฏมายาภาพมากขึ้น คงสรุปได้ว่าพร อันประเสริฐสุดเป็นสิ่งมีอยู่ในแต่ละคนแล้วโดยแท้ เพียงแต่ว่า สามารถหวนกลับมามองเห็นได้หยั่งรู้ได้เร็วช้ากว่า กันเท่านั้น และผู้ที่หยั่งรู้ได้ถึงแล้วย่อมไม่ถือสาคนอื่นหากเข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง คงเหลืออยู่แต่ความเห็นใจและมี เมตตา ซึ่งก็ถือว่ามีความสุข ในความรู้สึกเป็นธรรมชาติอยู่ในตัวเอง

**ในโอกาสนี้ ใครนึกถึงใครและคิดสวดยพรให้ใคร หากเกิดจากใจจริง พรที่แท้จริงย่อมได้แก่ตัวเองอยู่
แล้ว.**